

- електронний маркетинг (залучення споживачів для купівлі товарів, послуг, інформації за допомогою Internet -технологій, просування продукту у мережі Internet);
- створення та функціонування віртуальних підприємств (сформованих на основі співпраці географічно розділених працівників, що використовують інформаційно-комунікаційні технології для здійснення операційної діяльності).

Чітке виокремлення основних компонент електронного бізнесу дає підґрунтя для більш поглиблених досліджень процесів взаємодії учасників електронного ринку з метою підвищення їх ефективності та пошуку нових можливостей задоволення суспільних потреб та досягнення прибутковості з використанням сучасних інформаційно-комунікаційних технологій.

Дзюрах Ю.М.

Національний університет «Львівська політехніка»

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ У СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІЙ ГАЛУЗІ

Сільське господарство є однією з пріоритетних та основних галузей вітчизняної економіки. У нинішніх надзвичайно складних економічних та військово-політичних умовах лише сільськогосподарське виробництво демонструвало певну позитивну динаміку та забезпечувало збільшення експортного потенціалу держави.

У Законі України "Про інвестиційну діяльність" [1] інноваційна діяльність визначається як одна із форм інвестиційної, що здійснюється з метою впровадження досягнень науково-технічного процесу у виробництво і соціальну сферу, що включає: випуск та розповсюдження принципово нових видів техніки і технологій; прогресивні міжгалузеві структурні зрушення; реалізацію довгострокових науково-технічних програм з великими термінами окупності витрат; фінансування фундаментальних досліджень з метою здійснення якісних змін у стані продуктивних сил; розроблення і впровадження нової ресурсощадної технології, призначеної для поліпшення соціального та екологічного середовища.

Україна має значний науково-інноваційний потенціал. У галузі сільськогосподарського виробництва створено широку мережу наукових установ, експериментальних виробництв та дослідних господарств системи Національної академії аграрних наук України. У складі Міністерства аграрної політики та продовольства України функціонувала значна кількість вищих та середніх спеціальних навчальних закладів.

Інноваційна діяльність в сфері сільського господарства повинна бути спрямована на створення і залучення із зовнішнього середовища таких інновацій, які б сприяли підвищенню конкурентоспроможності, зміцненню ринкових позицій, і забезпечувало перспективу розвитку.

Наукові дослідження потребують щорічного масштабного фінансування і всебічної державної підтримки, оскільки від цього залежить науковий рівень та якість новацій, що надзвичайно важливо в умовах поширення на українському ринку науково-технічної продукції конкурентоспроможних іноземних техніки й технологій, які за своїми техніко-економічними параметрами не поступаються, а часом і перевершують вітчизняні аналоги. Особливо це стосується імпорту сільськогосподарської техніки, насіння іноземних сортів культур рослин і засобів захисту рослин. Фінансова підтримка інноваційної діяльності необхідна також на інших етапах інноваційного процесу, оскільки стимулювання впровадження має забезпечити попит на вітчизняні наукові розробки [2].

Саме тому, основними напрями розвитку інноваційної діяльності в сільськогосподарській галузі є:

- вдосконалення механізму управління інноваційною діяльністю;
- активізація інноваційної діяльності шляхом надання різних пільг, дотацій, при цьому використовуючи зарубіжний досвід;
- технічне і технологічне переоснащення в сільськогосподарських підприємств.

Отже, інноваційна діяльність є важливою складовою прискорення розвитку сільського господарства та сприяє підвищенню конкурентоспроможності продукції сільського господарства на внутрішньому та зовнішньому ринках.

1. Закон України "Про інноваційну діяльність" від 4 липня 2002 р. № 40 // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 144. – С.10-12. 2. Дацій О.І. Розвиток інноваційної діяльності в агропромисловому виробництві України / О.І. Дацій. – К. : ННЦ "Інститут аграрної економіки", 2004. – 428 с.

Довбенко В.І.

Національний університет «Львівська політехніка»

ЗАВДАННЯ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВИХ РОЗРОБОК

Особливостями сучасного стану економіки є недостатність коштів на самостійне проведення масштабних досліджень і розробок, велика різниця у рівнях споживання різних видів, розпорошення зусиль для вирішення багатьох завдань та розмитість орієнтирів розвитку у зв'язку з конфліктом інтересів сторін. Зазначені проблеми наносять велику шкоду економіці, соціальній сфері і стану довкілля. Успішне вирішення зазначених проблем можливе за умови поширення передових технологій у виробничу і соціальну сферу за рахунок дифузії та активного впровадження інновацій.

Ідея економіки, заснованої на знаннях, рушійною силою котрої є інновації, в українському суспільстві значною мірою дискредитована, а колись потужний індустриальний потенціал вичерпано. Тому у найближчі роки важливо «започаткувати процеси, які нарощуватимуть інноваційний потенціал, створюватимуть механізми інноваційного розвитку, поступово переводячи економіку на інноваційну основу» [1, с.12].

Провідну роль у сучасному інноваційному процесі мають відіграти інноваційний бізнес, університети і дослідницькі установи. Проте як вчить світовий досвід важлива роль у запуску необхідних механізмів поширення інновацій має відігравати держава. Так у США для подолання кризи комерціалізації державної інтелектуальної власності (тільки 5% патентів залучалося в комерційний оборот) було прийнято закон Бея - Доула (Bayh - Dole Act), згідно з яким наукові та некомерційні організації отримали виняткові права стосовно розпорядження створеними ними винаходами. Даний закон викликав справжню революцію. Його результатом стало створення понад семи тисяч нових компаній, які активно почали використовувати розробки університетів [2]. З метою активізації інноваційної діяльності та трансферу технологій Комісією Європейських співтовариств у 2008 р. було прийнято Кодекс практики для університетів та інших державних науково-дослідних організацій, який передбачає ефективне використання наукових результатів за рахунок заходів із сприяння передачі знань на національному рівні та Створенні Європейського дослідницького простору.

Основними формами передачі технологій у системі міжнародного науково-технічного обміну є патентні та ліцензійні угоди, «ноу-хау», франчайзинг, інжиніринг (табл.).